

Enam ei saanud ta aga ütelda, sest ta pidid oma abi-kaasat finni hoidma, et ta mitte alla ei largalda. Kui ma ise furistilu õõre'e jõudsin, jäin ma hirmu põrast seeletult seisma.

Meie all lõlju pääs, umbes viisteistkümmend jalga sügaval, nägin ma ieristi surnud loera ja surnud taru poja. Ühe madala puu lüles, mis furistilu seina seest üle furistilu sügavuse soewas, rippusimad mõlemad lop-sed; ja nende juurde ronis proegu wana wihane taruema oma teise poja seltis. Viljamine rippus furistilu põhja pool puu lüles. Wana taruema ise ronis päälmiist fulge mõõda ja oli veel waewalt paar sammu Mariest laugel, kui meie furistilu laldale jõudsime.

Mis oli jündinud?

Wististe oli loer ühe tarupoja fassale sippunud ja teine puu otsa põgenenud, tuna wana taru loera õra murdis. Kuna see jündis, oli Marie muidugi lähemal puu otsa põgenenud ja ta wend fasse järele läinud.

Kõdigist mardjatest metsalistest on taruema stiis töige wihasem ja birmsam, kui ta pojad hädas on. Kole elutas oli enesele nüüd wististe Marie saogiss määranud ja wõis lähemai filmapilgul õnnetule otsa teha.

Meie seismine üleival faljuserval ja ei justgenud lasta sest taruema, Marie ja ta wend eliwad puu pääs ühes reas. Kui sargeetti wõis fuul loppi puutuda! Ema siisendas kui nõrgameeline ja Marie hüüdis kui meid nägi mee-leheitliselt appi. Ma nägin, et taru meist midagi ei hoolinud waewalt heitis ta ühe ainse pilgu meie pääle; tema sihts jäi — Marie. Proegu ajos ta oma läpa sirgu, et Mariet tabada. Ei olnud filmapilku laotada. Poistikele

hüüdsime, et ta maha largals, aga ta ei kuulnud meie hüüdu. Järgmisel filmapilgul olt otsus minus sindel.

— Vange tähele, olge valwsad! hüüdsin ma teistele ja targasin alla sügavusesse, just surnu loera pääle. See läks õnnels ja lähemal filmapilgul seisin ma jälle jalgate pääl. Õnnels oli minu targamine wana laru-ema tähelevonemise omo vääle tömmannud ja ma pruufisin seda aega sihtimisest. Kui ta mitte minu poole ei oleks vaadonud, oleks ta waese neiuse filmapilgul purulis lõönud. Aga ta maatas üle vuu füsse alla, sel filmapil-gul töös mu püssist paul. Ma olin rinna pääle sihti-gud, aga mitte südamesse trebwanud.

— Maha! Karale maha? büüdsin ma neiule, funa taru wiiwitas. Lootus oli neiulele uut julgust andnud ja lähemal filmapilgul largas ta maha.

Mõmisedes ja wiba pääsi wärisedes targas ta taru puu otsast alla ja võõras end siis minu poole. Sel fil-mapilgul paulus oga sõbra Harrisse püss ja torisedes langeb meisaline maha. Kuul oli ta südamest läbi läinud.

Nüüd langeb ta Marie jõuetult maha ja ta poistest pidime puu otsast maha aitama, sest et hirm teda peaagu nagu halwanud oli. Küll aega sartsin ma ta, et meil emagi eest hoolit landa tuleb, seest ta oli erutuse pääst otse jõuetuks jäänud. Ven lastis ta noore} laru maha ja siis sammusime kodu poole minema.

Kodusid wõtkime hobuse ja laterna ja läksime tarudele järele. Meie tõõ leidis hää palga. Kui nabad seljast õra tömbasime, kaalus wana taru veelgi 389 naela.

Marie suust kuulsite, et nad hõdaobtu alles noort taru-poega nähes märganud, telle fallale loer sippunud. Kui nad